

Boekverslag Scholieren.com

Klaaglied om Agnes door Marnix Gijsen

anoniem

4.1. Een bibliografische steekkaart

Titel: klaaglied om Agnes

Auteur: Marnix gijsen

Druk: niet vermeld

Jaar van uitgave: 1971

Uitgever: Davidfonds

Plaats: Leuven

4.2. Verwachtingen en eerste reactie

B1, eerste verwachtingen en eerste reacties

Ik heb het boek leren kennen door mijn oma. Zij heeft de auteur Marnix Gijsen nog gekend. Ze had dit boek en ook nog enkele andere boeken over Marnix Gijsen. Ze heeft mij enkele gedichten getoond zoals 'Mijn vadertje'. Van de kaft kon je weinig afleiden (een zwarte kaft met een blad er op), het verhaal zou dus waarschijnlijk wel droevig zijn. Toen ik de achterkant had gelezen zag ik meteen dat het een romantisch verhaal was. Een boek voor mij? Ik wist het niet, ik had nog nooit een boek gelezen dat enkel en alleen over de liefde ging. Bij nader inzien heb ik toch al betere boeken gelezen. Het is een echt liefdesverhaal met een heel droevig einde. Het is een beetje ouderwets geschreven. Het is maar een dun boek(191blz) met een groot lettertype. Er is veel geschreven om weinig te zeggen.

Win

een weekend Breda
met 3 vrienden en...

ontdek de leukste
studentenstad
van het zuiden!

KLIK HIER →

OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:

een weekend Breda met 3 vrienden en...
Ontdek de leukste stad van het zuiden!
Aangeboden door:
NHTV Internationaal hoger onderwijs Breda
OPEN DAG 7 november a.s.

scholieren
.com

B2, korte inhoud van het boek

De ik-verteller is in het begin van het boek 16 jaar oud en zijn naam wordt nergens vermeld. Het boek begint bij hem thuis. Het is direct duidelijk dat hij niet goed overeenkomt met zijn moeder, hij vindt dat hij te weinig zakgeld krijgt. Hij is een speciaal iemand. Normale mensen gaan van het leven genieten (ravotten en meisjes versieren); hij is een echte boekenwurm. Zijn zus Agnes is een jaar voor hem geboren en heel snel gestorven aan een kinderziekte.

'Ik' gaat naar een film in de plaats van naar de kerk. Daar ziet hij twee meisjes Agnes en Henriëtte, hij is op slag verliefd op Agnes. Hij wil haar zo snel mogelijk terug zien. Na een week ziet hij haar terug, opnieuw in de cinema. Dan gaat hij mee met Agnes, ze nodigt hem thuis uit. Later ontmoeten ze elkaar vaker en worden een onafscheidelijk koppel.

Hij gaat werken bij 'de Bannier'. Kuypers, zijn werkgever is heel tevreden met 'ik'. Als blijk van dank geeft Kuypers twee tickets voor een opera van Gluck. Samen met Agnes gaat hij er naar kijken. Hij vindt het fantastisch. Agnes en 'ik' gaan sindsdien nog vaak naar de opera. Agnes vindt daarna ook een baan. Vol afkeer staan ze tegenover hun bazen, die geobsedeerd zijn door geld. Dan moet 'ik' zijn legerdienst doen. Hij moet helpen in een hospitaal. Hij is diep geschokt door het alledaagse leven daar: het dronken zijn, het bezoek aan de bordelen, het sterven van jonge mensen,.... Hij komt goed overeen met drie mensen. Prosper en Peter, die hij helpt brieven te schrijven. Zuster Beatrix helpt hem om het daar uit te houden. Dan komt Agnes eens af. Hij kikkert er echt van op. Op een dag beledigt hij zuster Beatrix en wordt hij overgeplaatst naar Brussel. Na zijn legerdienst gaat hij aan de slag als verslaggever voor een Hollands dagblad. Hij moet in Antwerpen de Olympiade bijwonen. Later wordt hij ontslagen. Agnes wordt ziek en gaat halsoverkop naar Doorwaarden. Ze heeft tuberculose. Hij krijgt een nieuw beroep, hij wordt secretaris van een parlamentslid. Agnes verhuist naar het platteland. Het gaat steeds slechter en slechter met Agnes. Ze wordt opgenomen in een Zwitsers sanatorium. Later belt Carla om hem te zeggen dat Agnes overleden is. Samen gaan ze naar Zwitserland om haar een laatste groet te brengen.

C , een ander einde

Ik heb voor een ander einde gekozen omdat ik vind dat het verhaal veel te droevig eindigde. Agnes vocht voor haar leven en toch ging ze dood. In het echt sterven veel onschuldige mensen. Dus vind ik dat in een verhaal waarvan je zelf het einde kunt bepalen je het niet te droevig mag maken.

Het ander einde dat ik heb geschreven begint vanaf blz. 187 waar Carla, de zus van Agnes, het hoofdpersonage opbelt.

Op een morgen werd ik door Carla opgebeld, die mij vroeg direct bij haar te komen. Ze klonk bezorgd. Ik vroeg of er iets ergs gebeurd was met Agnes maar ze had al afgelegd. Ik sprong vanachter mijn bureau vandaan. Mijn baas kwam net binnen en vroeg of ik zijn dossiers eens kon nakijken. Ik botste tegen hem op en hij viel op grond maar ik liep gewoon verder. Ik stormde de trappen af, sprong mijn fiets op en begon te trappen. Als een zot stormde ik het huis van Agnes binnen. Heel de familie zat in de woonkamer.

"Wat scheelt er?" vroeg ik. Carla zei: "Er is groot nieuws, in Engeland heeft een of andere wetenschapper een behandeling gevonden voor tuberculose."

"Maar dat is fantastisch!" riep ik uit. Toen ik dat zei begon de moeder van Agnes te wenen. Ik stond verstomd. Carla nam mij mee naar de kamer ernaast. Haar gezicht stond somber toen ze zei: "Het is echter moeilijk te verkrijgen, het is te duur. Je moet drie medicamenten tegelijk innemen. Het kost 30000 frank. 30000 frank is gewoon veel te duur. We geraken nooit aan zo'n bedrag. Met mijn 2000 frank per maand en 1800 per maand uitgaven aan huur, eten en drinken. 30000 gedeeld door 200 is 150, 150 maanden. Ze heeft gelijk, daar geraken we nooit aan."

Hij ging tegen de avond naar huis. In gedachten verzonken kwam hij thuis. 's Avonds toen hij wou gaan slapen werd er plots gebeld. Vermoeid nam hij op. Het was zijn baas: "Je was plots weg, scheelt er iets met Agnes?"

Ik begon te vertellen, mijn hart uit te storten. Mijn baas zuchtte, plots viel er een lange pijnlijke stilte. Hij zei dat hij ging terugbellen en haakte af.

De volgende dag belde hij terug en zei dat hij ons kon helpen. Hij had samen met zijn vrouw overlegd en hij zou alles voorschieten. Ik kon mijn oren niet geloven. Ik stamelde: "bedankt."

Mijn baas kwam af. Hij kwam mij oppikken zodat we samen het geld konden afhalen bij de bank. Vervolgens zouden we naar het huis van Agnes gaan om het nieuws te vertellen. Dan gingen we het geld afgeven aan de dokter. Die zou de nodige geneesmiddelen kunnen laten overkomen. Tegen de middag kwamen we aan bij de dokter. Die keek nogal verwonderd. Nadat we hem op de hoogte hadden gesteld zei hij dat hij meteen zou telefoneren naar die dokter in Engeland. Een paar minuten later kwam hij terug met het bericht dat de dokter persoonlijk de medicamenten zou toedienen. Hij ging met de trein naar Zwitserland. "De trein zal ook langs Brussel gaan, dus als er iemand van jullie zou willen meegaan?"

Een paar uur later zaten ik en de moeder van Agnes in de auto van mijn baas aan wie ik nu dit alles te danken had. Ik en de moeder van Agnes stapten op de trein en namen afscheid van mijn baas en zijn chauffeur. Eenmaal de trein vertrokken was gingen we meteen op zoek naar de dokter. Spijtig genoeg verstonden wij geen

Engels en hij geen Nederlands.

De volgende ochtend kwamen wij toe. We liepen naar het sanatorium. De dokter ging naar de verpleegster en begon snel te praten in het Engels. We verstonden er niets van. De verpleegster wees naar een gang en de dokter liep die kant uit. Wij wilden hem volgen maar we werden tegengehouden. Ze zeiden ons dat het misschien te laat zou zijn. We moesten gaan zitten in een wachtkamer. Toen werd er veel heen en weer gelopen. We zagen verpleegsters de kamer in en uit lopen. De dokter kwam buiten samen met een verpleegster. Ze kwamen naar ons toe en zeiden dat de behandeling geslaagd was. Agnes moest echter wel nog in revalidatie blijven om op krachten te komen. Ze zou nog twee maanden moeten rusten voordat ze naar huis kon. We bedankten de dokter ook al wisten we niet of hij ons begreep.

Nu hadden Agnes en ik nog een heel leven voor de boeg.